

Fântâna Rece

loc de popas și meditație

• **Țăranii moșneni ai satelor Aldești - Blidari**

► Pagina 7

• **Școala din Blidari. Primăria Comunei Blidari**

► Paginile 4-5

• **Istoricul bisericii din satul Aldești**

► Paginile 2-3

• **Rostul vieții - Învieerea**

► Pagina 8

Hristos a înviat! † Adevărat a înviat!

Platoul denumit din vechime „La Fântâna Rece” este situat în comuna Budești, sat Linia, zona „Valea lui Man”, jud. Vâlcea, la o distanță de cca. 500 m de DN7 (Râmnicu Vâlcea – Pitești), pe malul stâng al pârâului Sâmnice, la 265 m altitudine.

Zona respectivă este delimitată de pârâul Valea Strâmtă (la est), de un zăvoi (la nord), de drumul vechi – Piscul Firii (la vest) și de vârful Zăpoziile - vârful lui Man, 498 m (la sud). În apropiere, există și azi urmele unui tranșeu săpat în toamna anului 1916 de Regimentul 57 Infanterie – Întâul Mehedinți, care acoperea retragerea trupelor române din Valea Oltului spre Pitești.

Documentele vremii arată că, atât terenul cunoscut sub numele „La Fântâna Rece”, cât și împrejurimile denumite „Apa Sâmniceului”, „Valea Hotarului”, Vârful Zăpoziilor” sau vechiul drum de poște cu cai – „Piscul Firii”, poartă dulcea povară a unei istorii de 300 de ani. Cel mai îndepărtat stăpân cunoscut al acestui teren a fost episcopul Grigorie Socoteanu (în jurul anului 1715), al cărui arbore genealogic se trage dintr-o veche familie de boieri, originară din satul Săcoteni, așezat pe Amaradia Gorjului. Familia Socotenilor (Săcotenilor) a stăpânit locul până în anul 1814. După căsătoria Paraschivei - Bica Socoteanu (fiica clucerului Dincă Socoteanu și strănepoata episcopului Grigorie Socoteanu al Râmnicului) cu Ion – lăncu Lahovary (de origine greacă, născut în 1786, în Fanar – Constantinopol) a trecut în proprietatea acestuia.

Între anii 1900 – 1925 terenul s-a aflat, succesiv, în proprietatea: Constantin Olănescu (din Râmnicu Vâlcea), Constantin C. Ionescu, zis Precupețul (din Râmnicu Vâlcea) și Gheorghe S. Mateescu („proprietar de terenuri” din comuna Budești).

La 9 noiembrie 1925, platoul „La Fântâna Rece – Piscul Firii” este cumpărat de soții Florea și Ioana M. T. Mosor, din comuna Blidari, jud. Argeș (azi, jud. Vâlcea) care l-au stăpânit până în anul 1954. În actul de vânzare-cumpărare se arată:

„Noi, Constantin C. Ionescu și Gheorghe S. Mateescu, vindem numiților Florea M. T. Mosor și soției sale, Ioana – născută Ciutacu, din comuna

Blidari, jud. Argeș, suprafața de 15.000 mp teren de pădure fără pădure pe ea, pădurea fiind exploatată de noi, vânzătorii, conform aprobării Casei pădurarului. Cumpărătorii se obligă să respecte drumurile existente pe teren, care vor servi, atât vânzătorilor, cât și viitorilor cumpărători ai restului de moșie”.

În 1954, pământul respectiv a fost „dat zestre” fiicei lor, Elena, căsătorită cu Dumitru M. Aldescu din satul Aldești, comuna Blidari. A fost stăpânit de aceștia până martie 1962, când a fost declarată „încheiată cooperativizarea agriculturii în România” fiind una dintre ultimele suprafețe de pământ colectivizate din țară.

Între 1962 – 2002, terenul s-a aflat în proprietatea statului. În 2002 a fost retrocedat colonelului Ion Aldescu, în calitate de moștenitor al părinților săi.

În perioada secetei prelungite din 1946 – 1947, izvorul „Fântâna Rece” rămăsese singurul care asigura apa pentru locuitorii din această zonă și din împrejurimi. După 1970, urmare colectivizării și neglijenței, izvorul nu a mai fost întreținut și s-a astupat.

Atașat sufletește de locurile natale și îndemnat de un sentiment legitim de patriotism local, am considerat necesar și firesc să redau locului respectiv valoarea de odinioară.

Spre lauda lui Dumnezeu și spre folosul oamenilor, în toamna anului 2010, am săpat o nouă fântână în apropierea vechiului izvor. Tot acolo, la Fântâna Rece, în memoria eroilor neamului, am ridicat o cruce, iar în amintirea soției mele, Margareta, trecută la cele veșnice în 6 martie 2010, am amenajat o troiță. În apropiere, am construit un adăpost, după care, toate acestea au fost împrejmuite cu un gard.

Sfințirea fântânii, a crucii și a troiței s-a făcut în cadrul unui ceremonial militar și religios la 23 octombrie 2010 de către un sobor de 9 preoți condus de preotul Alin Gherghinoiu – protopopul Râmnicului. Din sobor au făcut parte: preot Costinel Ștefan Enache – parohia Sâmnice, preot Silviu Cârstea – parohia Blidari, preot Nicolae – Tibi Marin – parohia

Budești, preot Cătălin Nedeluș – parohia Ruda Bârsești, preot Constantin Nicolae Copală – parohia Izbășești, preoții militari Ion Mihalache și Viorel Dobrin – garnizoana Rm. Vâlcea și preotul Pavel Simulescu - parohia „Sf. Nicolae” Petroșani (însoțit și de 6 consilieri parohiali).

Din partea garnizoanei militare Rm. Vâlcea a participat o gardă militară condusă de maiorul Sorin Pancu precum și un grup de ofițeri activi și în rezervă, printre care: G-ral Mr. (r) Mihai Dumitrescu, Colonel Cristian Poenaru – cdt. C. M. J. Vâlcea, Lt. Col. Ionel Țugulan – locțiitor comandant garnizoană militară Rm. Vâlcea, Col. (r) Nicolae Vlad – U.N.V.R. și, nu în ultimul rând, Col (r) Ion Anghelescu – vicepreședinte Filiala Vâlcea a Asociației Naționale „Cultul Eroilor”.

Au mai participat: Dumitru Persu și Romulus Bulacu – vicepreședinți ai Consiliului Județean Vâlcea, Samuel Vulcu – deputat PDL, prof. Ana Gabriela Ene – inspector general școlar, enoriași din comunele apropiate, veterani, copii etc.

Cu ocazia acestui eveniment, desfășurat în preajma Zilei Armatei Române, veteranul de război, serg. Vasile Gh. Ene (născut la 6 mai 1915, în comuna Blidari, fiu de erou din primul război mondial) a fost avansat la gradul de căpitan. Prin aceasta, s-a recunoscut meritele participării sale în cel de-al doilea război mondial, cu Regimentele 6 și 14 Artilerie, atât pe frontul de est, cât și pe frontul de vest.

După rostirea unor scurte alocuțiuni despre semnificația evenimentului de către oficialități, s-a păstrat un moment de reculegere în memoria Eroilor Neamului, timp în care, un grup de vânzătorii condus de pădurarul Daniel Lupu a executat trei salve cu arme de vânătoare. A urmat un program cultural – educativ dedicat Zilei Armatei Române.

Un moment special a fost emoționanta reîntâlnire, după 60 de ani, a patru fii ai acestor locuri, absolvenți ai Colegiului Național „Alexandru Lahovary” din Râmnicu Vâlcea, respectiv:

- dr. Gheorghe N. Neguț – fiul protopopului Nicolae Neguț din Blidari;
- inq. Constantin D. Constantinescu – fiul lui

Dumitru Constantinescu, fost primar, timp de trei mandate (1928 – 1940), al comunei Blidari;

- prof. Ion Gh. Florescu – fiul lui Gheorghita Florescu, fruntaș al comunei Bleici;

- ec. Dumitru Mateescu – fiul lui Gheorghe S. Mateescu, proprietar de terenuri din comuna Budești.

La propunerea preotului paroh Costinel Ștefan Enache, s-a hotărât ca, în fiecare an, la „Fântâna Rece”, de sărbătoarea „Izvorul Tămăduirii”, să se săvârșească Sf. Liturghie și sfințirea apei, urmată de o agapă și o serbare câmpenească.

Astfel, la 29 aprilie 2011, în prezența unui public foarte numeros, a avut loc prima ediție a acestei manifestări religioase și culturale. Pe lângă oficialități locale, a participat și o delegație din Valea Jiului (locul în care am slujit patria, sub drapel, timp de 30 de ani), condusă de consilierul local Ioan Dorel Șchiopu.

Cu acest prilej, în mijlocul naturii, la „Fântâna Rece”, având în vedere că 2011 a fost declarat de Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Române drept „Anul omagial al Sfântului Botez și al Sfintei Cununii”, s-a oficiat botezul micuței Elena – Margareta Nicoară din satul Dezrobiți, comuna Frâncești, jud. Vâlcea, precum și un „Te Deum” dedicat aniversării, de către două familii (C-tin și Elena Ene, Florea și Constantina Enache) a 50 de ani de căsătorie.

De asemenea, în această zi fiind sărbătorită și Ziua Veteranilor de Război, Tudor Gh. Drăgușinoiu (născut la 24 februarie 1919 în satul Blidari, participant la cel de-al doilea război mondial cu Regimentul 14 artilerie) a fost avansat la gradul de sublocotenent.

Sărbătoarea „Izvorul Tămăduirii” organizată, în fiecare an, la „Fântâna Rece” promite să crească în importanță și participare. Dar, în așteptarea acestei sărbători, toți creștinii și iubitorii de natură sunt invitați să descopere frumusețea acestui minunat loc de popas și de meditație.

Col. (r) Ion Aldescu

Istoricul bisericii din satul Aldești „CUVIOASA PARASCHEVA”

Satul Aldești – Blidari, deși așezat din vechime pe un pământ binecuvântat de Dumnezeu, uneori, în cursul istoriei, a fost „chinuit” de oameni. Totuși, din acest străvechi meleag de pământ argeșean, situat în stânga Oltului – Țara lui Seneslau – au izvorât din timpuri îndepărtate oameni tari, buni și puternici.

În anul mântuirii 1776, în inima acestui sat apare biserica, aceasta fiind primul stâlp luminător al neamului. Apoi, în 1838, răsare școala, ca un al doilea stâlp strălucitor al satului românesc, iar după anul 1880, când satele de sine stătătoare Aldești și Blidari au format, împreună, comuna rurală Blidari, primăria vine ca un al treilea stâlp de țarie și lumină pentru buna chiverniseală a locuitorilor acestei așezări.

Documentele găsite în arhivele statului arată că biserica veche de lemn a fost ridicată de strămoșii noștri – țărani moșneni – în anul 1776 pe locul binecuvântat din vechime cu numele „Dealul Blidarilor”.

În vremea aceea, domnitor al Țării românești era Alexandru Ipsilanti (1774 – 1782), om luminat la minte care, prin reformele făcute în timpul domniei sale, a adus înnoiri în viața țării. Arhiepiscopul, în scaunul de mitropolit al țării fusese ales arhimandritul Filaret, iar episcop al Râmnicului era Chesarie. Din punct de vedere bisericesc, însă, județul Argeș aparținea direct de scaunul mitropolitan pentru că Sf. Episcopie a Argeșului s-a înființat abia în 18 octombrie 1793.

Catagrafia obștească a Țării Românești din 1831 arată că biserica cea veche de lemn – ridicată în vatra cătunului Aldești, pe Dealul Blidarilor – este situată pe o moșie megieșească, stăpânită de trei moși de-a valma, adică, în devălmășie.

Așezată pe un platou situat la est de vârful Dealul Blidarilor (431,42m) cu o ușoară înclinație spre sud, nord și est și accentuată spre vest, biserica a fost construită din bârne groase de stejar cioplite în sistem vechi și încheiate în coadă de rândunică. Biserica avea formă de corabie (cu o turlă mică și cu un altar mic, acoperită cu șită) de dimensiuni modeste, cu temelie și pardoseală din cărămidă. Turla era așezată deasupra pronaosului și avea acoperișul în 4 fețe, fiecare față având o fereastră goală. În vârful turlei era așezată o cruce de lemn. Turla a servit, de-a lungul vremii, și ca clopotniță. La exterior, biserica era înconjurată de jur – împrejur de un brâu de lemn în torsadă, săpat în grosimea lemnului și așezat la un metru deasupra temeliei. La intrare biserica avea un mic pridvor deschis, susținut de 4 stâlpi de lemn sculptat iar deasupra ușii de intrare era pictată icoana prăznicară arătând că biserica are hramul „Cuvioasa Parascheva”.

În interior, pictura era deteriorată, atât din cauza fumului de la lumânări, cât și din cauza trecerii timpului.

După anul 1896 – la 120 de ani de existență – și după ridicarea bisericii actuale în vatra din vale a satului Aldești, biserica a rămas drept capelă de cimitir, iar în 1957, după înființarea noului cimitir, a intrat în paragină.

Fără a o cataloga drept „monumentală”, ridicată într-un cadru natural deosebit și cu un aspect arhitectonic aparte, specific satului nostru tradițional românesc, vechea biserică de lemn din dealul Blidarilor părea o adevărată bijuterie a ortodoxiei.

Deși, marele nostru istoric Nicolae Iorga propusese ca „toate bisericile de lemn construite înainte de 1850 să fie declarate monumente istorice, iar în 1915 a fost adoptat un Decret – Lege care prevedea declararea unor biserici drept monumente istorice, urmare neglijenței slujitorilor bisericești, a autorităților locale și a nepăsării fruntașilor satului, acest lucru nu s-a întâmplat.

Ca atare, biserica a rămas de izbeliște la un km depărtare de marginea nordică a satului Aldești și marcată, atât de trecerea anilor, cât și de răutatea oamenilor. S-a ajuns până la luarea de bârne spre a le folosi în scopuri gospodărești. În aceste condiții, nici nu mai putea fi vorba de declararea bisericii ca monument istoric sau de grija pentru ca aceasta să rămână, peste ani, mărturia dragostei de neam a strămoșilor noștri, precum și moștenire sfântă de iubire și credință în Dumnezeu. Cu tot efortul depus, nu am găsit înscrisuri sau toponime care să amintească, anterior anului 1776, despre existența altei biserici în vatra cătunelor Aldești – Blidari.

Primele date despre calitatea materialului din care a fost ridicată această biserică sau despre slujitorii ei le-am găsit în Catagrafia anului 1808 făcută de Episcopia Argeșului ca măsură a ocupației ruse din 1806 – 1812, biserica având un preot

Nicolae și doi diaconi: Mihai și Gheorghe.

Superioară din punct de vedere istoric, statistic și economic, Catagrafia anului 1824 arată că această biserică are hramul „Cuvioasa Parascheva”. Este de lemn, a fost ridicată de enoriași, are trei preoți (Nicolae – 70 de ani, Gheorghe – 38 de ani, Gheorghe – 35 de ani) și trei diaconi (Mihai – 40 de ani, Ioan – 48 de ani, beteag, Gheorghe – 25 de ani).

Spre deosebire de cele două catagrafii provenite din izvor bisericesc, Catagrafia anului 1833 vine provine din izvor laic și prezintă pe slujitorii bisericii mai bine identificați, aceștia având, pe lângă numele de botez și pe cel de familie sau măcar pe al fratelui. Din această catagrafie reiese că, în 1833, biserica avea un singur preot (popa Gheorghe Tudor) și doi diaconi: Mihai brat (fratele lui) popa Gheorghe și Ion brat (fratele lui) popa Gheorghe.

Din studiul celor trei catagrafii se poate trage concluzia că preotul Nicolae – decedat înaintea anului 1833 la aproape 80 de ani – a fost, probabil, cel care a deschis șirul slujitorilor acestei biserici, în 1776 fiind încă tânăr.

După introducerea Regulamentului Organic în Țara Românească, la 1 iulie 1831, stăpânirea a legiferat „împuținarea” numărului slujitorilor bisericești, motivând că „îmbulzeala ecleziască” din trecut se datora, atât unor privilegii ce se acordau celor ce intrau în preoție, cât și interesului pe care-l aveau episcopii pentru mărirea venitului „ploconului” și al „cârjei”. Din vremea aceea și până în zilele noastre, istoria ne arată că biserica „Cuvioasa Parascheva” din satul Aldești nu a mai avut decât câte un singur preot.

Potrivit unui obicei consfințit și de Regulamentul Organic, preoții, ca și alți slujbași ai bisericii (diaconi, țarcovnici), pentru că nu primeau salarii, erau scutiți de bir (dajdie).

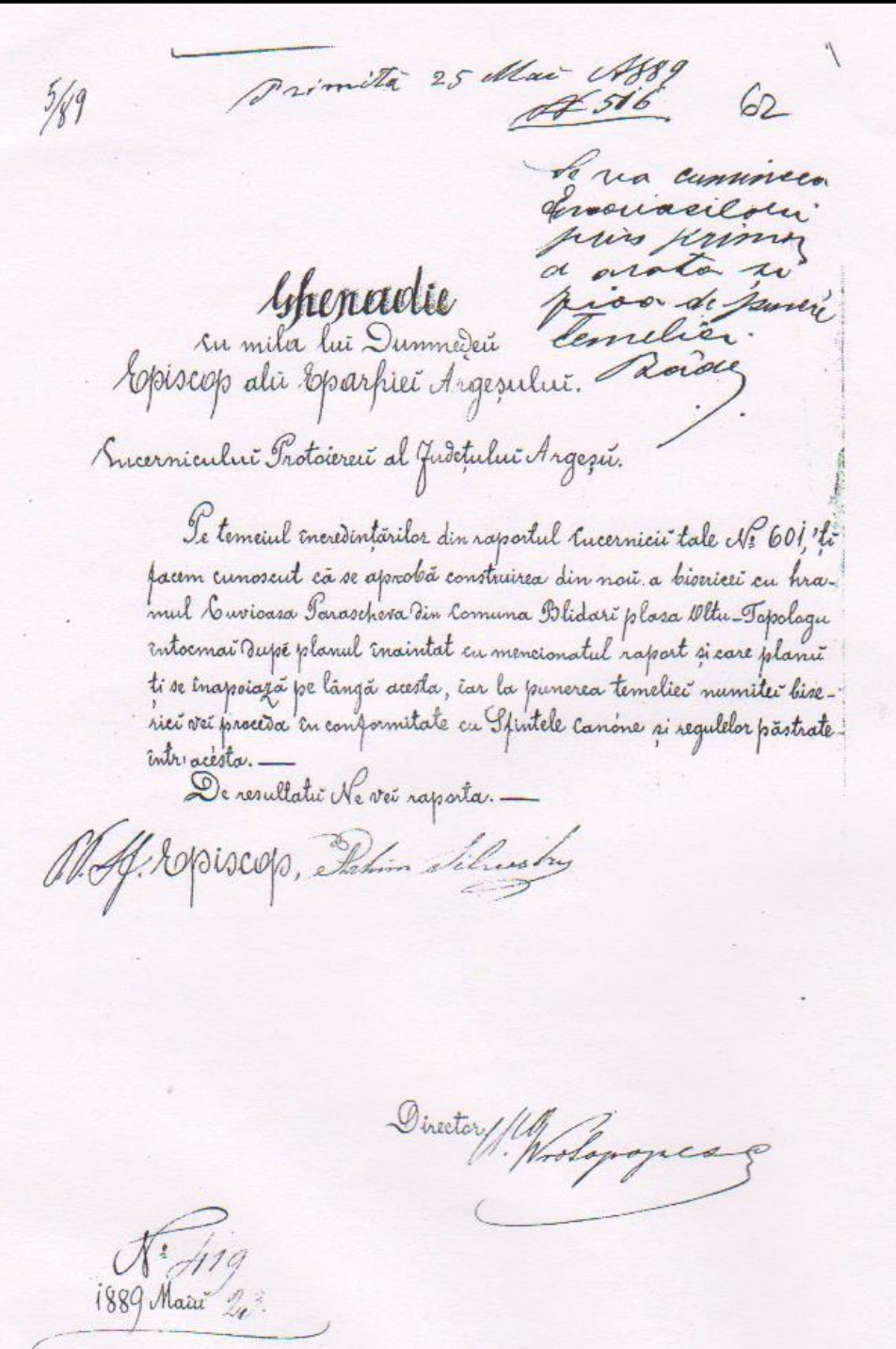
Acest lucru însemna că, după toate cuvintele moralului creștinesc, slujitorii bisericilor erau apărați de dajdie, fapt pentru care numele lor nu erau trecute în catagrafiile ce se făceau din 7 în 7 ani.

Catagrafiile întocmite de ocârmuirile județelor erau păstrate la visteria țării și se consultau la primirea de noi propuneri pentru hirotonii, ocazie cu care se verifica dacă cei „ceruți de preoți” făceau sau nu parte din rândul birnicilor, adică al locuitorilor de rând care plăteau dajdia (birul anual) către stat.

Până la Regulamentul Organic din 1831 nu a existat formalitatea de a se elibera acte de stare civilă (botez, cununie, deces). Abia acum, urmărindu-se realizarea evidențe mai clare a numărului de locuitori, s-a înființat Oficiul Stării Civile. Preotul a fost primul ofițer al stării civile iar condicile de înscriere a botezaților, cununaților și a celor morți se numeau „MITRICI”. Acest lucru a funcționat până la adoptarea Legii comunale a lui Cuza, din 31 martie 1864, când primarii comunelor au fost însărcinați cu „facerea și ținerea actelor stării civile”.

Trebuie subliniat faptul că măsurile prevăzute de Regulamentul Organic privind „alinarea satelor a făcut ca satele (cătunele) Aldești și Blidari să-și părăsească treptat vatra cea veche și să se stabilească la poalele dealului Blidari și ale dealului Negru, pe ambele maluri ale pârâului Sâmbic, respectiv, pe noua vatră a acestor sate. Acest lucru – benefic din punct de vedere al așezării și al condițiilor de viață – a condus, în scurt timp, la rămânerea bisericii în izolare, undeva pe deal, la marginea satului Aldești. La paștele anului 1869 a murit ultimul preot hirotonit din rândul sătenilor, iar numirea altor preoți ca slujitori provizorii face ca biserica să intre într-o stare de uzură avansată.

Registrul stării civile al comunei Bleici – Blidari arată că ultimul preot „pământean” slujitor la această biserică a fost George Duhovnicul, fiul lui Deaconu Mihai din cătunul Blidari.

mort la 70 de ani, la 17 aprilie 1869.

Prin petiția înaintată Episcopiei Argeșului, la 15 iulie 1869, de către 56 de locuitori din cătunele Aldești – Blidari ale comunei rurale Bleici – Blidari se solicita permisiunea pentru preotul Matei Duhovnicul să slujească și la biserica „Cuvioasa Parascheva” din satul Aldești Sf. Liturghie și „să țină registrele la zi până la găsirea unui preot, deoarece, de la Paștele 1869 au rămas fără preot și sunt ca niște animale lăsate de izbeliște”. Preotul Matei Duhovnicul era schimnic la Sf. M-re Cozia și slujea și la biserica din Vătășești, comuna Giurgiuveni – Vătășești. Petiția, scrisă cu litere chirilice, a fost semnată de 12 locuitori prin semnătură proprie și de 44 de locuitori prin punerea degetului.

Din suplica nr. 155 făcută la 12 decembrie 1869 de către 36 de locuitori din cele două sate reiese că aceștia cer aprobarea P.S. Episcop Neofit Scriban al Argeșului pentru învoiala făcută cu preotul Dumitru din satul Izbășești ca să vină, cu rândul, și la această enorie.

La 15 mai 1870, prin adresa nr. 258, proistoșul Marin Gibescu, preot în cătunul Gibești, raportează protopopiatului de Argeș că biserica „Cuvioasa Parascheva” din cătunul Aldești este vacantă de preot, nu are diacon sau cântăreț, iar paraclisier este Mihai popa Gheorghe, care are acte în regulă. La această biserică slujește preotul Dimitrie din Izbășești, din ordinul episcopal nr. 565/1969. Urmând firul documentelor de arhivă aflăm, prin suplica nr. 489 din 2 octombrie 1870, că Mihai popa Gheorghe, cântăreț la biserica din cătunele Aldești – Blidari, cere episcopului să-l oblige pe popa Dumitru din Izbășești să-i dea porumbul pe care îl primisește de la enoriași pentru serviciul său de cântăreț și pe care preotul i-l confiscă: „Doamne, vino și vezi până unde poate merge lăcomia unui slujitor al Tău!”.

Deși la biserica veche de lemn din dealul blidarilor este numit diacon Vasile Popescu, biserica rămâne în continuare vacantă de preot. Urmare, probabil, unei noi solicitări a locuitorilor din satele Aldești – Blidari, episcopul Argeșului aprobă ca preotul Matei Duhovnicul din Vătășești să slujească din nou la această biserică. Cert este că, la 8 ianuarie 1871, preotul Matei trimite suplică episcopului în care arată că nu mai poate sluji la biserica Aldești – Blidari fiind sihastru, iar din cauza depărtării dintre sate a căzut la mare zăcere. Prin urmare, enoriașii din Vătășești abia îl mai lasă să mai slujească și la biserica din Fetei care este mai aproape decât dealul Blidarilor. Față de greșeala făcută cu angajamentul luat cu sătenii din Aldești – Blidari, își cere iertare de la episcop.

Documentele de la arhivă arată că, în ziua de 21 februarie 1871, din cauza încălcării înțelegerii cu enoriașii celor două sate, preotul Matei a suferit multe insulte, calomnii și lovirii, abia scăpând cu viață din mâinile unui grup de oameni conduși de Crăciun Mustăța. În urma plângerii făcute de preotul Matei episcopului, cazul a fost cercetat de preotul Dumitru Lăcureanu, proistoșul plasei Topolog. Acesta, deplasându-se la fața locului cu primarul comunei Bleici – Blidari, a constatat că aspectele din reclamație sunt reale, fapt confirmat și de martorii Costin Diaconu și George Zarioiu din satul Blidari. Din relatarea lui Constantin Pătru Popa rezultă că acesta l-a scăpat chiar în casa lui pe preotul Matei din mâinile lui Crăciun Mustăța. Procesul verbal încheiat în localul primăriei și anexat la petiția preotului Matei arată că numitul Crăciun Mustăța nici nu s-a prezentat pentru această cercetare.

Prin rezoluția P.S. Episcop Neofit Scriban al Argeșului (19 iul. 1868 – 19 ian. 1873), pentru această faptă, s-a dat „Afurisenie” asupra enoriei satelor Aldești și Blidari, ca acestea să nu mai aibă parte de preot slujitor la această biserică din rândul fiilor săi. Legătura episcopului – făcută în primăvara anului 1871 – este un adevăr incontestabil deoarece, timp de 141 de ani, satele Aldești și Blidari nu au mai avut slujitori ai Sf. Altar din rândul fiilor acestor sate. Aceasta, deși au existat fii ai acestor sate care au intrat în „tagma preoților” (Gheorghe M. Ene, Gheorghe Crăciunescu, Nicolae N. Neagu, Dicu Ghe. Gheorghe), dar care nu au avut bucuria duhovnicească de a sluji în satul lor, ci în alte localități mai depărtate.

La 16 iunie 1871, ca o ironie a sorții, preotul Ion Păunescu, protoiereul județului Argeș, raportează episcopului că, după retragerea preotului Matei Duhovnicul, la biserica „Cuvioasa Parascheva” din Aldești slujește din nou

DRUMUL SPRE SERVITUTE

La începutul regimului comunist, activitatea extra-bisericească a preoților a cuprins 4 aspecte: planul de stat; alfabetizarea; lupta pentru pace; consfătuirile interconfesionale.

În anul 1945 exproprierea de la exproprierea pământurilor bisericii a fost privită ca o dovadă a respectului pe care guvernul Dr. Petru Groza îl avea față de aceste așezăminte deoarece slujitorii Sfintelor Altare au fost îndemnați să participe la rezolvarea sarcinilor de stat pentru sprijinul reformei agrare. Deși biserica a dat dovadă de receptivitate, drumul ei spre servitute abia acum începe. Astfel, la 23 iunie 1950, comitetul provizoriu al județului Vâlcea emite ordinul nr. 21419 prin care bisericile erau obligate să-și cedeze laturile ajutoare – obținute prin împroprietărirea din anul 1921 – comitetelor provizorii din fiecare comună. Acest lucru era de fapt o mini-secularizare, un fel de avertisment dat preoțimii care se constituia „într-un veritabil opozant moral al regimului comunist”.

Statul comunist ținea însă la aparențe. Fiecare parohie trebuia să facă o cerere adresată ministerului agriculturii prin care arăta că renunță la lotul bisericii deoarece nu îl pot munci. Termenul de executare: 10 iulie 1950.

Așa începe drumul spre servitutea bisericii și totuși biserica și-a asigurat supraviețuirea, însă, cu

prețul pierderii autorității morale. PMR nu a imitat însă soluția sovietică care prevedea plata preoților din buzunarul credincioșilor. Ca atare, a ales varianta participării cu o sumă fixă (cca 1/2 din salariu), restul sumei până la completarea unui salariu decent făcându-se din fondurile proprii. În anul 1959 se aplică o nouă grilă de salarizare, stabilită după anumite criterii (studii și vechime) care varia de la 800 de lei în sus. Preoții primeau 400 de lei de la stat și restul din veniturile parohiilor. În parohiile mici și unde enoriașii nu-și plăteau regulat dările către biserică situația era foarte grea. Alarmat de preoțimea din eparhia Râmnicului și Argeșului, PS Episcop Iosif Gaftan (1944-1984) cere PF Părinte Patriarh Justinian Marina ca noua salarizare să se aplice numai acolo unde este posibil deoarece majoritatea parohiilor din această eparhie cuprind între 100-200 de familii.

Biserica a cerit în acest timp ca fiecare familie de credincioși să dea câte un leu pe lună contribuție de cult. În România partidul nu a scos în afara legii credința religioasă. Aceasta urma însă să fi „descurajată”. Pierderea influenței bisericii nu însemna și faptul că oamenii nu mai acordau atenție religiei. Sfânta Episcopie cerea ca preoții să fie exemplul la predarea cotelor și impozitelor conform carnetelor de impunere și predare stabilite de sfaturile populare. Rândurile următoare fac de prisos orice comentariu.

[CONTINUARE DIN PAGINA 2] - „fără ordin și blagoslovenie” – preotul Dumitru din Izbășești, pentru care cere „înaintarea” lui la Sf. Episcopie în scopul aplicării penalității canonice care i se cuvine. Urmare acestei situații, la 27 iulie 1871, enoria celor două sate se adresează iarăși episcopului Argeșului, printr-o petiție semnată de 31 de locuitori rugându-l să „dea iertare preotului Dumitru din Izbășești fiindcă, din cauza a 5 – 6 locuitori decăzuți moral – religioși, nu e drept și creștinesc să sufere 130 de familii”. Abia la 20 august 1871, vine aprobarea nr. 520/1871 prin care i se permite preotului să slujească și la această biserică, cu mențiunea să păzească instrucțiunile Sf. Episcopii.

Prin adresa nr. 484/1871, preotul iconom Ion Păunescu – protopopul județului Argeș – îl informează pe episcop că, la cererea locuitorilor din Aldești și Blidari, le-a orânduit ca preot pe Șerban Petrescu din aceeași comună (Bleici – Blidari, satul Opătești) pentru un an, deoarece „pruncii stăteau nebotezați câte 3 – 4 luni de zile, iar morții, neîngropați 7, 8 și chiar 10 zile”.

- Doamne, prin câte încercări au trecut atunci strămoșii noștri!

Însă, Dumnezeu, ca un bun și iubitor de oameni, rânduieste vechii biserici din dealul Blidarilor, la 15 mai 1878, pe tânărul preot Dumitru I. Beștea din Bleici. Acesta, cu toată dăruirea și elanul tineresc, nu a reușit să mențină biserica în stare de funcționare, fapt pentru care, la 28 mai 1886, P.S. Episcop Ghenadie II Petrescu a dispus ridicarea antimisului și închiderea bisericii.

După trei ani de zile, timp în care enoriașii satelor Aldești și Blidari și-au lăsat biserica de izbeliște la marginea de nord a satului Aldești iar ei trăiau în vale ca „dobitoacele cele necuvântătoare”, nevoia duhovnicească i-a determinat ca, la 8 martie 1889, să ceară aprobare episcopului pentru a ridica o nouă biserică „de zid” în vale.

Sătul de nepăsarea acestei enorii față de soarta bisericii ei, episcopul aprobă, eliberând și pantahuză – la început pe 6 luni, apoi pe un an și iarăși pe 6 luni pentru strângerea ajutorului necesar ridicării unui nou lăcaș de cult în satul Aldești, după cum rezultă din documentele găsite în arhivă.

Prin adresa nr. 12 din 27 iunie 1953, preotul pensionar Nicolae Neguț raporta PS Episcop Iosif Gaftan al Râmnicului și Argeșului, conform ordinului acestuia nr. 6662 transmis telegrafic la 26 iunie situația predării cotelor de carne, lapte, lână și cereale ce i s-au stabilit de Sfântul Popular către oficiul de colectare Râmnicu Vâlcea pe anul 1953, astfel:

- din 84 litri lapte de vacă a predat până la 1 iunie doar 40;
- din 4 litri lapte de oaie a predat cota stabilită integral;
- din 42 kg carne (9 de porc și 35 de vită) a predat doar

un berbec în greutate de 35 de kg din care i s-au făcut scăzăminte 7 kg și mai are diferența de predat;

- 1 kg lână l-a predat integral;
- nu are stabilită cotă de cereale, deoarece tot pământul cultivabil l-a cedat Sfatului Popular Comunal Blidari.

Din adresă, rezultă că preotul se obligă a preda la timp toate cotele ce îi sunt stabilite către stat și totodată, va mobiliza și enoriașii din Blidari pentru achitarea cotelor acestora, comunicându-le toate dispozițiile organelor locale ale puterii de stat.

Procesul verbal încheiat de preotul Nicolae Neguț la 7 februarie 1954 cu ocazia convocării Adunării parohiale pentru Alegerea Consiliului parohial ce este înaintat Protoieriei Raionului Râmnicu Vâlcea este avizat și de președintele Comitetului Executiv al Sfatului Popular Comunal Blidari – Mihai Idu.

Biserica și slujitorii ei „cu voie sau fără voie” avea o strânsă legătură cu Sfatului Popular Comunal Blidari. Acest aspect reiese și din adresa trimisă de Sfatului Popular Blidari la 25 aprilie 1954 preotului Nicolae Neguț pentru prezentarea lui la acest organ în ziua de 25 aprilie 1954, ora 14:00, în vederea unui „instructaj” de la care nu se admitea lipsa. La 24 mai 1954, conformându-se ordinului Sf. Episcopii nr. 5317/1954, preotul Ion T Craioveanul – protoiereul Raionului Râmnicu Vâlcea, îi face cunoscut preotului Nicolae Neguț că întrucât nu a depus raportul asupra activității desfășurate în cadrul campaniei de însămânțări agricole din perioada 1 – 30 aprilie, a fost pedepsit cu „DOJANĂ ȘI ADVERTISMENT”, prevenindu-l că în caz de recidivă, sancțiunea va fi mai aspră. Legătura strânsă dintre Sfatul Popular și parohul Neguț se poate observa și din adresa primită la 16 octombrie 1957 de parohul Neguț, în care se arată: „măine 17 octombrie 1957 faceți slujba până la ora 9:00 și comunicați cetățenilor ca după slujbă să iasă la însămânțările agricole de toamnă conform ordinului nr. 16589/1957 al Sfatului Popular al Raionului Râmnicu Vâlcea”. Nici vicarul Sf. Episcopii nu pare a fi mai blând cu bătrânul preot Neguț, deoarece prin adresa nr. 2146 din 21 februarie 1957, îi face poftire „ca neîntârziat să vă achitați îndatoririle cetățenești, pe care le aveți către Sfatului Popular al comunei Blidari, predându-vă cotele obligatorii de carne și lapte restante. Veți raporta de executare”.

Constantin Stoenescu, noul președinte al Sfatului Popular Comunal Blidari, îi face cunoscut preotului Neguț prin adresa nr. 2520 din 17 august 1957 că „Duminică 18 august 1957 să oficiați slujba mai de dimineață, ca la orele 10:00 cel târziu să fie gata, și să spuneți oamenilor să se deplaseze la punctul Moara Dumitrache unde se dă concursul la pompieri voluntari între comunele Blidari, Budești, Milcoiu, Gioranu și Golești. Deci, vă rugăm să ne dați sprijinul în acest sens, considerând că și această sarcină face parte din Planul de Stat”.

La 21 decembrie 1957, prin adresa nr. 2322, noul protoiereu al Raionului Râmnicu Vâlcea îi pune în vedere parohului Neguț că la citirea Pastoralii de Crăciun a PS episcop „să accentuați în mod deosebit importanța transformării socialiste a agriculturii pentru ridicarea productivității muncii și a nivelului de trai al poporului muncitor și să faceți un îndemn pentru îndeplinirea sarcinilor cetățenești”-

Din toate rezoluțiile parohului Neguț puse pe aceste documente, rezultă fireasca și necesara „conformare” a preotului pentru mobilizarea enoriașilor săi, în scopul îndeplinirii cerințelor vremii, fiindcă așa cum se arată în Epistola către Romani a sfântului Apostol Pavel, cap XIII, versete 1 - 2 „tot sufletul să se supună înalțelor stăpâniri, căci nu este stăpânire decât de la Dumnezeu, iar cele ce sunt, de Dumnezeu sunt rânduite. Pentru aceea, cel care se împotrivesc stăpânirii se împotrivesc rânduielii lui Dumnezeu. Iar cei care se împotrivesc își vor lua osândă”.

Col (r) Ion Aldescu

ȘCOALA DIN BLIDARI

Începuturile școlii din Blidari sunt greu de precizat în timp, întrucât nu a existat o preocupare în această direcție nici din partea conducerii școlii, și nici din partea fiilor acestui sat care de-a lungul anilor, au fost dascăli la școala din Blidari.

Ca atare, după atâția ani, este greu să faci o cercetare amănunțită a documentelor de arhivă pentru a reuși să scoți din anonimatul vremurilor trecute atât școala, cât și dascălii sau elevii care în mod incontestabil au existat.

Dacă, cu mult înainte de înființarea școlilor cu activități organizate, modul de transmitere a cunoștințelor se făcea din tată în fiu, intrarea în rândurile slujitorilor bisericești impunea cunoașterea unor noțiuni elementare, de scris și citit. Acest lucru determină specialiștii în domeniu să creadă că prima școală, chiar dacă nu s-a numit școală, este totuși mai veche decât încrustările făcute pe răbojul documentelor, iar începutul ei se află undeva, în umbra bisericii din Dealul Blidari, unde se pare că găsim prima aplecare spre nobila „taină” de cunoaștere a cititului și scrisului din cătunele Aldești și Blidari.

Totodată, anul 1838 este cel mai important din istoria culturii noastre naționale fiindcă, după cum arată V. A. Urechia în Istoria școlilor de la 1800-1864, Tomul I, București, 1892, capitolul 1, paginile 2-4, vornicul cel mare Dimitrie Mihai Ghica – ministru de interne în Adunarea Obștească, provoacă prin adresa nr. 117 Eforia Școlilor să procedeze la înființarea primelor școli sătești începând cu 24 ianuarie 1838. Adresa respectivă cuprinde următoarea poruncă: „în fiecare sat să se fie pe lângă un preot și un cântăreț, care va fi dator să învețe copiii satului carte și cântări”. Școlile sătești din anul 1838 își desfășurau activitatea numai în perioada de iarnă (1 noiembrie – 31 martie), urmând ca în celelalte luni, copiii să-și ajute părinții în gospodărie și la munca câmpului.

Cărmuitorii județelor erau astfel obligați să ia măsuri ca în fiecare sat, să se găsească încăperi potrivite cu numărul copiilor și care să nu dăuneze sănătății acestora. Pentru osteneala sa, în fiecare an școlar, cântărețul va primi 2 kg de porumb și câte 2 lei pentru fiecare școlar, din care unul la Sf. Gheorghe și unul la Sf. Dumitru.

Din lista cu situația învățătorilor la școlile sătești din județul Argeș care aparțin de plasa Topolog rezultă că primul învățător al satului Blidari a fost Pătru Blidarul, intrat candidat de învățător la 15 iunie 1838 în vârstă de 25 de ani, însurat, fiul lui Popa Gheorghe din Blidari. În unele documente apare sub numele înv. Pătru sin (fiul lui) Popa Gheorghe. În martie 1839 satul Blidari format din cătunele Aldești și Blidari cu 80 de familii a avut înscrisă la școală 20 de copii, ocupând locul 5 în cadrul celor 33 de școli înființate în satele plăși Topolog.

Este laudabil faptul că între anii 1838-1846 înv. Pătru Blidarul a îndeplinit și funcția de subrevizor al școlilor din plasa Topologului, începând cu 1 noiembrie 1848, adică după înfrângerea revoluției, guvernul a hotărât să fie închise toate școlile de prin sate, iar învățătorii „să rămână în orânduiala în care au fost mai înainte”.

Cât despre soarta celor 2 lei plătiți în continuare de fiecare sătean, ordinele precizau că aceștia nu vor mai intra în punga învățătorului, ci se vor depune la „cutia satului”. Preocupată pentru redeschiderea școlilor sătești, Eforia Școlilor înaintase la 9 decembrie 1855 un raport domnitorului Țării Românești, iar rezoluția pusă pe acest document arată că se vor deschide școli sătești „acolo unde dorința va arăta și trebuința va dovedi”.

Prin urmare, în baza rezoluției din 11 ianuarie 1857 a cămăcanului Alexandru Dimitrie Ghica, respectiv opusul domnesc nr. 12, abia în 1 noiembrie 1857 s-au redeschis 14 școli sătești din plasa Topolog. Printre acestea, și școala satului Blidari, învățător fiind Constantin Popa Pătru care preda la 24 de copii.

Documentele vremii arată că, după retragerea din învățământ în anul 1846, învățătorul Pătru Blidarul, fiul lui Popa Gheorghe a intrat în rândul preoților și, probabil, noul învățător este fiul acestuia.

Prin Legea asupra instrucțiunii din 5 decembrie 1864, aplicată peste 30 de ani cu modificările aduse prin legile din 8 iulie 1865, 15 februarie 1867, 4 septembrie 1892 și 24 martie 1893, a pus bazele învățământului de toate gradele și în țara noastră.

Potrivit articolului 31 din lege, instrucțiunea elementară este obligatorie și gratuită pentru toți copiii de ambele sexe între 8-12 ani împliniți, fiind impusă sub penalități părinților, tutorilor, stăpânilor, maștrilor și oricărei persoane care are sub îngrijire un copil.

Articolul 32 din lege arată că instrucțiunea obligatorie cuprinde următoarele obiecte de studiu:

1. citire și scriere;
2. catehismul;
3. noțiuni de igienă;
4. noțiuni de gramatică;
5. noțiuni de geografie;
6. noțiuni de istoria țării;
7. noțiuni de dreptul administrativ al țării;
8. cele 4 lucrări de aritmetică;
9. sistemul legal de măsuri și greutate.

În situația în care un părinte lasă un copil să lipsească 3 zile de la școală fără motiv legal, potrivit articolului 36 din lege, învățătorul îi dă avertisment, după care va înștiința Consiliul local comunal care va pune pe tatăl copilului la plata unei amenzi de 10 parale în mediul rural, pentru fiecare zi lipsă de la școală. Amenda se va plăti în bani sau zile de lucru pentru folosul obștesc. Toate amenzile din comună din comună se vor vărsa în fondul școlii.

Articolul 40 din lege, prevede obligația preotului de a comunica învățătorului școlii în prima lună a anului, lista cu toți copiii din satul respectiv ce trebuie să urmeze școala.

Potrivit articolului 66 din lege, în fiecare comună rurală se va înființa cel puțin o școală primară cu un învățător.

Documentele de arhivă arată că după adoptarea legii comunale a domnitorului Alexandru Ioan Cuza și înființarea comunelor, satele Aldești - Blidari s-au unit cu satele Bleici, Opătești și Izbășești, Prodănești - Vegești formând comuna rurală Bleici - Blidari cu 1609 locuitori. Deși legea comunală din 1864 stabilea sarcini comunelor pentru întreținerea primăriei, școlii comunale și bisericii viața a demonstrat că nou înființata comună nu a avut posibilități materiale în acest scop, fapt pentru care începând cu anul 1865 școala satului Blidari s-a închis iar biserica din Dealul Blidarilor a rămas în paragină. Această comună abia a fost în stare să țină primăria, școala și biserica din satul de reședință. În fața acestei situații satele Aldești și Blidari vor intra din nou pentru cel puțin 30 de ani sub robia analfabetismului.

Primele vacanțe ale copiilor din școlile rurale, prevăzute prin Legea din 1864 erau 8 zile de Crăciun, 15 zile de Paști și 45 de zile între 15 august - 1 octombrie (vacanța de vară).

Conform articolului 73 din lege, Duminica și în sărbătorile cele mari, învățătorul va aduna dimineața toți copiii la școală și apoi, îi va duce obligatoriu la biserică, supraveghindu-i în timpul serviciului divin. Preotul va da copiilor învățătura religioasă.

Evidența copiilor se va ține într-un registru special care va cuprinde numele, prenumele, vârsta, religia, naționalitatea și locuința părinților.

La Paști, copiii vor susține primul examen și al doilea în luna august. După modificarea structurii anului școlar, copiii au susținut examenul în iunie, când se făcea și împărțirea premiilor școlare.

În fiecare comună unde se află școala primară, se va forma un comitet școlar compus din unul din preoții comunei care nu va fi învățător la acea școală, și unul din preoții comunei care nu va fi învățător la acea școală, și unul sau doi notari desemnați de ministrul instrucțiunii. La școlile primare din comunele rurale, vor putea fi numiți învățători și cei care fac elementară obligatorie, adică școala primară rurală. Numirea provizorie a învățătorilor sătești se făcea de prefectul județului, iar numirea definitivă se făcea printr-o decizie ministerială. Pe timpul cât se aflau în serviciu, învățătorii erau scutiți de serviciul militar, iar după 12 ani de serviciu, învățătorul avea dreptul la dublarea salariului.

Chiar dacă comuna de sine stătătoare Blidari s-a format în anul 1880 George Ioan Lahovary în dicționarul geografic al județului Argeș arată că în anul 1888 această comună formată din satele Aldești cu 53 de familii și Blidari cu 64 de familii încă nu are școală. Iar comuna Bleici cu 157 de familii are școală rurală.

În anul 1909, în timpul ministrului Spiru Haret a fost construit primul local de școală propriu din comuna Blidari, adică o sală de clasă din zid, iar cealaltă de clasă funcționând până în anul 1926 într-o casă veche donată de un țăran pentru localul primăriei.

Încercând să facă învățământul mai folositor și să aducă cât mai mulți copii la școală Spiru Haret arată că „școala primară are menirea și datoria de a forma conștiința națională a poporului de a-l face să-și cunoască trecutul pentru a-și înțelege atât rostul său în prezent cât și chemarea sa în viitor”. Printre fiii satului care au fost învățători la această școală între anii 1905-1908 și 1915-1916 se numără și Gheorghe Crăciunescu, fost cântăreț bisericesc și primar al comunei Blidari în mai multe mandate.

În perioada 1917-1930 școala a avut cea mai mare fluctuație de dascăli din întreaga sa existență.

După reforma învățământului din anul 1948 școala primară mixtă rurală cu 7 clase Blidari a funcționat ca o școală elementară de 4 ani. Urmarea stăruinței învățătorului Gheorghe Ungureanu, dascăl al acestei școli între anii 1930-1968, în anul 1967/1968 școala s-a transformat în școală generală de 8 ani.

Începând cu anul 1976, deși școala a funcționat într-un local nou, reducerea numărului de copii care frecventau această școală face ca la sfârșitul anului școlar 2009/2010 după 172 ani de la înființare școala din Blidari să fie desființată.

Istoria arată că în perioada 1838-2010 școala din Blidari a fost întotdeauna așa cum a fost și învățătorul ei. În existența ei a fost iubită și blestemată de o potrivă. A fost iubită pentru răspândirea învățării de carte în rândul copiilor și scoaterii celor mulți de sub robia analfabetismului, dar a fost și blestemată de toți cei supuși la plata amenzilor școlare (multe și grele) pentru netrimiterii copiilor la învățatură.

Fie ca istoria să așeze la loc de cinste numele și fapta tuturor dascălilor care - știuți sau neștiuți de noi, cei din generația de azi - au sporit contribuția școlii din Blidari la progresul și dezvoltarea patriei noastre, iar viața lor plină de virtuți să ne stea pildă tuturor și fiecăruia în parte!

Col. (r) Ion Aldescu

Primăria Comunei Blidari

Legea comunală din 31 martie 1864 conține elemente din tradiția și experiența anterioară în domeniul administrativ completată cu influențe străine adaptate la situația concretă a României. În perioada 1864-1949 se poate vorbi pe bună dreptate despre activitatea primarilor și consilierilor comunali după cum a fost ea stabilită prin legi. După anul 1949, datorită dirijării ei de la centru administrația comunală a fost dominată de factorul politic, instaurat la început prin Comitetul Provizoriu, înființat în baza legii nr. 17 din 11 ianuarie 1949, apoi prin sfatul popular înființat în baza decretului 259 din 11 decembrie 1950 iar, din 1968 prin consiliul popular.

Prin legea comunală din 1864 autoritatea comunală era reprezentată de un consiliu comunal iar administrația așezării respective a fost încredințată unei persoane numită primar. Cuvântul primar vine din latinescul „primarius”, adică primul sau cel dintâi.

Numărul consilierilor unei comune era stabilit în funcție de numărul locuitorilor acelei comune. În baza acelei legi satele Aldești - Blidari au format - împreună cu satele Popești Izbășești, Măgura și Opătești - o comună rurală, Bleici - Blidari, cu o populație de 1609 locuitori. Comuna rurală Bleici - Blidari, care avea în 1864 sub 1500 de locuitori a primit dreptul, în baza legii, să își aleagă direct de către adunarea alegătorilor comunei numai 5 consilieri.

Puteau fii alegători toți locuitorii comunei dacă îndeplineau următoarele condiții:

- Să aibă domiciliu în comună, cu cel puțin 6 luni înainte de alegeri;
- Să plătească o contribuție (dare) directă de 48 de lei, cu excepția preoților și a învățătorilor;
- Să nu fie servitori, faliți nereabilitați sau supuși interdicției (condamnați);
- Să nu fie cunoscuți în public că țin case de prostituție sau pentru jocuri de cărți.

În comunele rurale alegerile se făceau din 2 în doi ani, o treime reînnoindu-se la un an. Calitatea de consilier comunal era incompatibilă cu orice funcție salarială a statului. Consilierii nu puteau fii rude între ei și nu era obligatoriu să știe să scrie și să citească. La intrarea în funcție fiecare consilier depunea următorul jurământ: „**Jur credință domnitorului, supunere legilor țării și sprijin intereselor comunei. Așa să îmi ajute Dumnezeu.**” Conform art. 82 din legea comunală din anul 1864, în comuna rurală primarul se alegea odată cu consilierii. Primarii și ajutoarele lor se reînnoiau odată cu membrii care se schimbau prin tragere la sorți, jumătate plus unu în fiecare an. Conform legii, primarul era însărcinat cu administrarea comunei, dar el putea delega și ajutorului de primar unele „chestiuni”.

Toate măsurile luate de primar se dădeau sub formă de dispoziții. În comunele rurale sub 3000 de locuitori, în cazul în care primarul încălca legea era suspendat de prefectul județului.

După modificările aduse legii comunale în 1866, alegerile pentru primari și consilieri se făceau din 4 în 4 ani, iar până la alegerea noilor autorități, în comunele rurale, guvernul va numi o comisie interimară formată din președinte și câțiva membri (notar, preot, învățător, etc).

Această comisie avea atribuții doar pe linie administrativă.

Legea din 1886 aduce și modificări referitoare la numărul de consilieri comunali în funcție de mărimea comunei. Alegerea ajutorului de primar se făcea numai dacă veniturile bugetare permiteau acest lucru, iar locuitorii sub 25 de ani și fără carte nu mai puteau fi aleși în rândul consilierilor.

Conform noii legi din 1886, primarul conducea întreaga activitate pe baza ordonanțelor și nu a dispozițiilor, ca până acum.

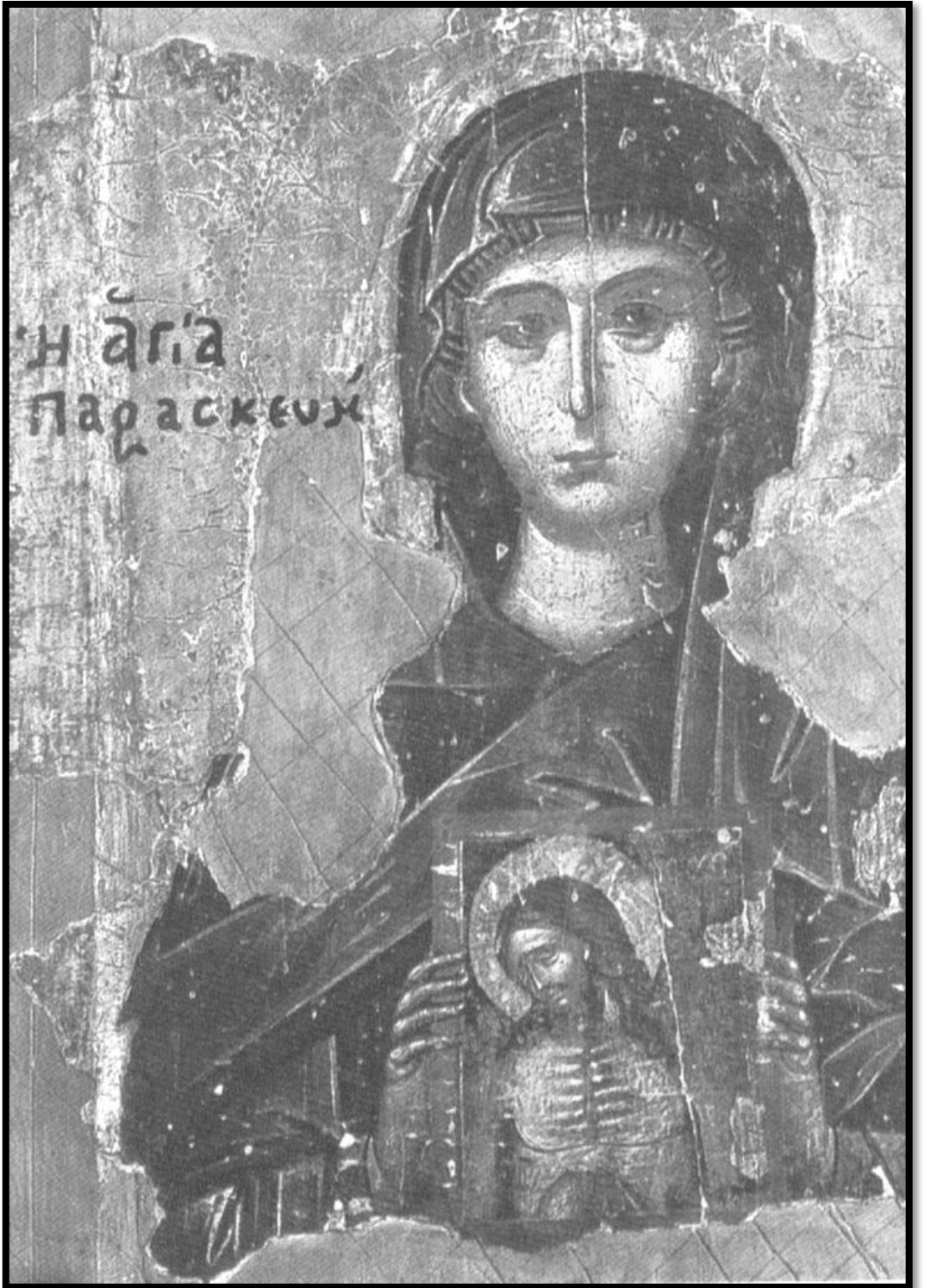
În anul 1880, satele Aldești și Blidari s-au desprins de comuna rurală Bleici - Blidari și au format comuna de sine stătătoare - Blidari.

După reforma administrativă din 14 august 1938, făcută în timpul regelui Carol al II-lea, comuna Bleici formată din satele Popești, Izbășești și Opătești, s-a unificat cu comuna Blidari. Începând cu anul 1851, satul Gibești, aparținător de comuna Ciofrângeni, a intrat în subordinea comunei Blidari care a funcționat cu 6 sate până în anul 1968 când a fost unificată cu comuna Golești.

Deși comuna Blidari avea, la recensământul din 15 martie 1966, 2018 locuitori (899 bărbați și 1119 femei), iar comuna vecina, Golești, formată din 5 sate, avea doar 1650 de locuitori și o poziție mai dezavantajoasă din punct de vedere social-economic, după organizarea administrativ - teritorială din anul 1968, comuna Blidari a dispărut, aspect ce confirmă, încă o dată, un adevăr spus din bătrâni: satul care n-are conducător, școala care n-are învățător și biserica fără păstor, își merita soarta.

Col. (r) Ion Aldescu

Parohia trebuie redenumită

„СВЯТАЯ ПАРАСКЕВА”

Iată câteva motive care impun schimbarea denumirii Parohiei Blidari în Parohia „Cuvioasa Parascheva” Aldești:

- biserica mică de lemn, în formă de corabie, atestată documentar în anul 1776, a fost ridicată de strămoșii noștri în vatra satului Aldești;

- în martie 1865, satele Aldești și Blidari s-au unit cu satele Bleici, Prodănești - Vegești și Opătești, formând împreună comuna rurală Bleici - Blidari, cu 1609 locuitori. Această măsură, impusă prin Legea comunală (1864), urmărea formarea unor unități administrativ - teritoriale capabile să-și întrețină, singure, primăria, școala și biserica. De altfel, acesta este momentul în care iau ființă „comunele” în țara noastră;

- ulterior, s-a dovedit că nou-înființata comună, Bleici - Blidari, nu a avut posibilitățile necesare întreținerii corespunzătoare a tuturor bisericilor existente în această comună, fapt care a dus la lăsarea în paragină a bisericii de lemn din satul Aldești;

- după anul 1880, satele Aldești și Blidari s-au desprins de comuna rurală Bleici - Blidari și au format o comună de sine stătătoare - Blidari. Urmare neglijenței și sărăciei, biserica de lemn s-a degradat în continuare, ajungându-se, în anul 1886, la închiderea ei de către P.S. Episcop Ghenadie Petrescu al Argeșului;

- resimțind lipsa bisericii, la trei ani de la închiderea ei (1889), enoriașii și fruntașii comunei Blidari - formată din satele Aldești și Blidari - au început construirea, tot în vatra satului Aldești, a bisericii care a fost sfințită în anul 1896, care există și în prezent;

- dacă până atunci, organizarea și funcționarea enoriilor, ca unități componente ale B.O.R. se făcea pe „biserici”, după adoptarea Legii clerului mirean, în anul 1894, această organizare s-a făcut pe „parohii”. Cu această ocazie a fost înființată Parohia Blidari (după numele comunei).

- comuna Blidari a funcționat până în anul 1968 când s-a trecut la noua organizare administrativ - teritorială a țării. Atunci, satele Aldești și Blidari au intrat în componența actualii comune Golești. Cu toate acestea, nici atunci și nici până astăzi, după 44 de ani, denumirea parohiei nu s-a schimbat;

- ștampila aplicată pe documentele anexate dovedește că denumirea era „Parohia Comunei Blidari”;

- pe Sf. Antimis, stă scris: „Sfințitu-sa acest antimis cu puterea Sfântului Duh, prin rugăciunile P.S. Gherasim - Episcopul Râmnicului și s-a dat spre a se săvârși Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie în biserica cu hramul „Cuvioasa Parascheva” din satul Aldești, comuna Golești, jud. Vâlcea, azi, 6 aprilie 1988”.

Col (r) Aldescu D. Ion

NU MAI PUNETI PREOTII LA ZID!

În general, cu excepția marilor praznice, din buletinele de știri lipsesc cele referitoare la viața religioasă. Chiar și atunci când apar astfel de știri, sunt prezentate mai ales din perspectiva lor mondenă, iar semnificația sărbătorii respective sau conținutul predicii sunt trecute în plan secundar.

Putem afla, în schimb, cum au călătorit enoriașii, cu ce mijloace de transport, câte sute de metri are lungimea șirului de oameni care așteaptă să fie miruiți, etc. Un aspect de interes cvasi-general pare a fi cel referitor la numărul exact și precis de sarmale pe care organizatorii le-au pregătit pelerinilor sosiți din toată țara.

Se spune că rolul televiziunilor nu este acela de a face educație. Acestea, fiind societăți comerciale, caută să facă... profit, chiar dacă audiența este asigurată pe criterii cel puțin discutabile. Numai că, în acest fel, reușesc să ducă o muncă asiduă în direcția anti-educației.

Atunci când subiectul știrilor TV este un preot, poți fi sigur că știrea respectivă este negativă. Nimeni nu contestă că, așa cum în orice pădure există uscături, pot fi și preoți care cinstesc mai puțin harul ce le-a fost dat prin punerea mâinilor pe capul lor. Dar, a scoate în evidență în cadrul știrilor, cu preponderență aspectele negative despre preoți este cel puțin o abatere de la deontologia jurnalistică.

Avem atâția mari duhovnici în țara noastră, avem atâția mari preoți, ierarhi, călugări, renumiți pentru harul și curățenia lor sufletească. Pentru echilibru sau, măcar pentru neutralitate față de Biserică, ar trebui să se publice ceva și despre ei în contraponderă. Dar nimeni nu riscă să-l supere pe zeul AUDIENȚĂ.

În ultimă instanță, problema știrilor negative despre unii membri ai Bisericii nu deranjează prin aspectele prezentate, dar sunt absolut nesemnificative prin frecvența cazurilor. Din acest punct de vedere, este incorect și nepotrivit ca - urmare agresivității mediatică cu care sunt prezentate - să fie percepute și apreciate de marele public, drept reprezentative pentru Biserica Ortodoxă din România.

Când un păcătos vrea să se îndrepte, să apuce calea pocăinței creștine, prima grijă pe care o are diavolul este aceea de a-l împiedica să ajungă la Sfânta Biserică. Motive nu trebuie să caute omul, aici se descurcă „cel rău”. Omul trebuie doar să le urmeze. Probabil că ați auzit de povestioara cu cărciuma și Biserica. În timp ce la ușa cărciumii păzea doar un singur diavol care avea grijă să nu iasă oamenii prea repede de acolo, la ușa Bisericii erau mii de diavoli care aveau grijă să nu intre păcătoșii la Sfânta Liturghie.

Cel mai periculos efect al promovării unor astfel de știri este acela de a oferi celor care se luptă cu diavolul, în drumul spre îndreptare, motive pentru întorcerea din acest drum. Bineînțeles, mă refer la cei slabi, care abia vor apuca să spună: „cum să merg la Biserică, nu ai văzut ce s-a spus la TV, despre cutare preot?”

Sigur că nu este decât un mod de a se minți pe

sine, de a căuta o scuză neputinței sau nevoinței sale și că, odată cu această concluzie, diavolul râde de bietul om. Cu satisfacția misiunii împlinite. Aceea de a-l ține pe păcătos departe de Biserică.

Trebuie să știe tot creștinul că harul preotului nu scade atunci când preotul se abate de la rigoarea pe care misiunea lui creștină o impune. Spre exemplu: un botez săvârșit de un preot beat are exact aceeași valoare ca și când ar fi fost săvârșit de unul virtuos. Ce socoteală va da preotul pentru faptele sale? Este altă discuție.

Am auzit opinii prin care, (culmea!) unii preoți erau acuzați tocmai de lipsa de rigoare, de severitate în aplicarea sfintelor canoane și de prea multă îngăduință față de cei care greșesc. Desigur, v-ați dat seama că aceste opinii aparțin, în imensa lor majoritate, unora care nu prea au nici o treabă cu Biserica. Dar să nu ne pripim cu concluziile! Totuși! Nu este nemaipomenit să întâlnești oameni cu atâta dorință de înălțare spirituală?!

Păcatul este o boală a sufletului și are nevoie de îngrijire la fel cum o infecție trebuie tratată de un medic. Pentru că, așa cum o infecție netratată poate cauza moartea, păcatele nespovedite ne depărtează de mântuire, ceea ce e chiar mai grav decât a muri. Cu o infecție mergi la doctor, o curăți, aplică medicamentele necesare, după care revii la control să vadă medicul cum decurge vindecarea. Cu păcatul mergi la preot, te spovedești, ți se recomandă canonul (care este medicament pentru îndreptare și nu pedeapsă pentru păcat), apoi consulți duhovnicul periodic pentru a nu mai cădea.

Sigur că acei pacienți care sunt nemulțumiți de un doctor au libertatea să caute altul mai bun, mai renumit. La Sf. Mănăstire Lainici am avut privilegiul să-l cunosc pe părintele Ignatie. Un mare duhovnic. Nu stătea la nici un fel de discuție pe marginea rigorii cu care trebuiau urmate rânduielile bisericii. Dar aveai impresia că te duce de mână spre mântuire. Am auzit, fără să vreau, concluziile unei bătrâne care tocmai se spovedise prima dată la părintele Ignatie, în timp ce le împărțea unei vecine care aștepta să-i vină rândul și ei: „Fată-lică! (era olteancă), păi, dacă fac tot ce mi-a spus preotul ăsta, Sfânta Paraschiva ajung!”.

Îi asigur pe cei care nu vin la biserică pentru că sunt nemulțumiți de preotul din parohia lor, că există în România duhovnici de care ți-e frică să te apropii! Se simte în jurul lor sfințenia și parcă te simți în pericol de a o pângări cu nevrednicia ta. Vă puteți duce la ei.

Înainte, însă, trebuie să fiți siguri că atitudinea față de preotul paroh nu este doar o scuză, doar un pact cu diavolul care, iată, a mai câștigat ceva timp în drumul vostru către îndreptare.

Ioan Dorel Șchiopu

A IERTA un privilegiu

✠

Dacă Dumnezeu ne-ar judeca pe noi – oamenii – după dreptate, ar fi jale mare pe pământ. Mai mult ca sigur, omenirea ar fi fost de mult pierdută.

Dar, spre „norocul” nostru, Dumnezeu nu ne judecă după dreptate, nu ne judecă după meritele noastre, ci după mila Lui. Milostiv, ne iartă și ne dă șansa să ne ridicăm din nou. Șansa de a nu ne considera niciodată pierduți, de a ne mântui chiar și în ultimele clipe de viață. Chiar și atunci putem cere iertare. Chiar și cetatea Sodoma ar fi fost salvată, la rugăciunea lui Avraam, dacă s-ar fi aflat în ea măcar 10 oameni drepti.

„Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri”. Iată ce mare privilegiu ne conferă această rugăciune! Iată cât de ușor este (în aparență) să obținem iertarea greșelilor noastre! În realitate, însă, acest privilegiu aduce cu el și o mare răspundere. Nu este atât de simplu și de ușor să iertăm, pe cât pare. În viața de zi cu zi, reușim destul de greu să ne deosebim de datornicul nemilostiv care, după ce a fost iertat de împărat pentru o datorie de 10.000 de talanți, l-a aruncat în închisoare pe un datornic al său pentru doar 100 de dinari (1 talant = 600 dinari).

Ați întâlnit, sunt convins – destul de des, expresia: „Iert, dar nu uit!” Cred că, din punct de vedere creștinesc, această expresie este doar o modalitate de a-ți liniști conștiința, poate chiar o formă de ipocrizie, fără a rezolva problema în esența ei. Adică, te minți pe tine însuși că ai iertat de cineva fără să fi făcut aceasta cu adevărat.

Cărțile de psihologie descriu un fenomen psihic prin care dirijăm amintirile și sentimentele neplăcute în subconștientul nostru, deci în afara zonei conștiinței noastre. Fenomenul se numește **refulare** și este o formă de apărare împotriva gândurilor negative care ne marchează viața.

De multe ori, când vi s-a întâmplat vreun necaz, ați fost sfătuiți să nu vă mai gândiți la acel necaz și să încercați să vă gândiți la altceva, mai plăcut. Când ați urmat sfatul respectiv, ați refulat, ați trimis sentimentele negative în subconștient. Dar asta nu înseamnă că au dispărut. Dispar doar atunci când le uitați definitiv!

Până la uitarea definitivă, însă, ele sunt menținute în subconștient cu consum de energie psihică. Efortul autoimpus de a nu le vedea, de a nu le simți, este uneori foarte mare, funcție de intensitatea lor, de tăria cu care te-au afectat acele sentimente neplăcute. Sigur că, incomparabil mai ușor treci peste supărarea pricinuită de un copil care a spart o vază, decât peste supărarea pricinuită de trădarea partenerului de viață, spre exemplu.

Dacă ierți, dar nu uiți, înseamnă că nu ai iertat. Înseamnă că păstrezi resentimentele în subconștient, că ele pot apărea oricând și că se pot manifesta în cele mai nepotrivite moduri. Cu consecințe mai grave decât dacă „greșeala” ar fi fost sancționată pe loc, la producerea ei.

Imaginați-vă următoarea situație: ați greșit unui prieten foarte bun. Vă pare nespuse de rău și îi cereți iertare. El, deși s-a supărat foarte tare, spune că v-a iertat. Viața reintră în normal, dar, după câțiva ani, vă reproșează greșeala din trecut.

Bine, veți fi îndreptățit să-i amintiți, dar atunci ai spus că m-ai iertat! Te-am iertat, dar nu am uitat! – va zice, de acum, fostul prieten.

Nu-i așa că această declarație va întuneca toate bucuriile trăite împreună până atunci, că va anula multe din aprecierile pe care vi le-a făcut între timp? Ce vă mai poate convinge că amintirea acelei greșeli nu l-a urmărit obsesiv toată această perioadă de timp în care ați crezut că v-a iertat și că prietenia a putut continua?

Să ne gândim mai mult ce înseamnă iertare atunci când spunem rugăciunea „Tatăl nostru”. Tocmai pentru marea răspundere care însoțește privilegiul nostru de a-i putea ierta pe ceilalți.

Și să nu uitați că a ierta cu adevărat înseamnă a uita. Restul sunt povești de adormit conștiința.

Ioan Dorel Șchiopu

✠

Tăranii moșneni ai satelor ALDEȘTI - BLIDARI

Scrierea istoriei unor sate are o tradiție de peste 100 de ani, dar, deși această preocupare a fost susținută de oameni de seamă ai culturii românești, precum A.V. Gidei, N. Iorga, D. Gusti, H. H. Stahl, etc., cele mai multe așezări rurale din țara noastră, între care și satele Aldești și Blidari, au pășit în mileniul III al erei creștine în aceeași lipsă de cunoaștere care le-a caracterizat și până acum.

Istoria satelor Aldești și Blidari are o coordonată aparte dat fiind faptul ca locuitorii acestor așezări au fost, de-a lungul timpului, moșneni, proprietari de pământ în orânduirea feudală, sinonim cu moșteni, răzeși și megieși.

Ion Conea a arătat ca aria satelor moștenești a cuprins Podișul Getic, dealurile, Subcarpații, Carpații și partea de nord a Câmpiei Române. Cuvântul "sat" provine din slavonescul "selo", iar originea satului se pierde într-un trecut îndepărtat, fiind o dovadă de continuitate. Formularea întâlnită în multe documente "pe unde din veac au trăit" dovedește existența satului cu mult înainte de constituirea statelor feudale românești.

Cea mai veche formă de proprietate în satele românești a fost stăpânirea pământului în devălmășie, în cadrul obștii sătești. De altfel, cele mai multe dintre acestea, cum este și cazul satelor Aldești și Blidari, poartă un nume la plural, ceea ce dovedește caracterul de comunitate al așezării, precum și vechimea ei.

Numele satului Aldești s-a format de la eponimul Aldea - care poate fi numele unui strămoș comun, al unui boier sau al unui fruntaș al timpului, care l-a întemeiat sau stăpânit - cu ajutorul sufixului "ești".

Denumirea satului Blidari poate proveni atât de la numele primului sau stăpânitor, cât și de la meseria practică în vechime de primii săi locuitori, deoarece "blidar" înseamnă olar care face blide!

La începuturi, cătunele Aldești - Blidari au fost așezări modeste, formate din câteva case, fiecare casă reprezentând o gospodărie compusă din 3 - 5 persoane. Acestea s-au dezvoltat treptat, pe măsura creșterii economice a așezării. Pe harta rusa din 1835, satul Blid este trecut cu numele "BLIUDARI" cu 59 de gospodării, ceea ce îl plasează în rândul satelor mici (50 - 100 de familii). Sigiliul satului Blidari arată ca în anul 1840 numele satului era "BLEDARI", iar satul aparține plășii Topolog și nu a Oltului de Sus, de care aparținuse în perioada 1773 - 1831.

Satul (cătunul) Aldești nici nu apare pe hartă, ceea ce arată ca acesta are sub 20 de gospodării, curți sau unități contribuabile, numite "liude". Conform obiceiului vremii, statisticile nu înregistrau indivizi, ci familii (liude). Satele cu peste 20 LIUDE aveau semn de reprezentare pe harta rusă în 1835.

Romulus Vuia arată că, până la introducerea Regulamentului Organic din Tara Românească în iulie 1831, satele Aldești - Blidari, aveau casele răspândite, nu adunate "la linie", ca în zilele noastre, dovadă a vechimii lor.

Specialiștii în domeniu arată ca primele încercări de sistematizare a acestor sate au fost întreprinse din motive fiscale, când s-a stabilit ca obligație a vornicilor "să-și dea toată silința ca oamenii să părăsească pădurile și dealurile în care sălășluiesc încă, ascunzându-se până acum și să se adune în sate care urmează a fi construite în locuri potrivite și priincioase și anume în sate adunate, cu biserici în mijlocul lor".

Țăranii refractari la aceste cerințe erau amenințați cu sancțiuni grave. După relatările unui istoric străin, în Muntenia anului 1620 existau aproape 4000 de sate însă, din cauza asupririi turcilor, numărul satelor a scăzut până în 1831, la cca. 3000, după cum arată o statistică întocmită de Ion Donat.

Satele Aldești și Blidari au făcut parte din categoria satelor libere și nu dependente (aservite), adică a satelor devălmășe, locuite de moșneni. Aceste sate și-au păstrat libertatea și în feudalism.

Col (r) Ion Aldescu

† SFÂNTA CUVIOASĂ PARASCHEVA

Sfânta maică noastră Parascheva, numită „cea Nouă”, de la Iași, „a Moldovei luminătoare” și lauda întregii Ortodoxii, s-a născut în satul Epivat din Tracia răsăriteană, nu departe de Constantinopol, pe la începutul secolului al XI-lea, din părinți binecredincioși și de bun neam.

Cei doi copii, Eftimie și Parascheva, au primit în familie o aleasă creștere și educație religioasă. Astfel, Eftimie, fratele mai mare al cuvioasei, a intrat înaintea ei în nevoința monahală. Apoi, pentru sfințenia vieții lui, ajunge episcop al Matidiei și păstorește bine Biserica lui Hristos până la sfârșitul vieții. La fel și Sfânta Parascheva, iubind mai mult decât orice pe Hristos, la vârsta de aproape 15 ani, a intrat într-o mănăstire de fecioare din orașul Ieraclia Pontului. După cinci ani se închină la Mormântul Domnului și se nevoiește mai mulți ani într-o mică mănăstire de călugărițe pustnice de pe Valea Iordanului.

La vârsta de 25 de ani, luând poruncă de la îngerul Domnului, s-a reîntors în patrie și s-a nevoit încă doi ani lângă biserica satului natal, Epivat. Pe la jumătatea secolului XI, anul 1050, la vârsta de 27 de ani, Sfânta Parascheva și-a dat sufletul în mâinile Domnului și a fost înmormântată aproape de malul mării. Mai târziu, în urma unor minuni la mormântul ei, moaștele

Cuvioasei Parascheva au fost aflate întregi în pământ și s-au pus în biserica Sfinților Apostoli din satul Epivat, spre cinstire și închinare. Aici au stat sfințele ei moaște aproape 175 de ani.

În anul 1223, țarul româno-bulgar Ioan Asan al II-lea (1218-1241) a strămutat moaștele Cuvioasei Sfânta Parascheva la Târnovo, capitala Bulgariei, fiind depuse în catedrala cu hramul „Adormirea Maicii Domnului”. Mai târziu, fericitul patriarh Eftimie al Bulgariei scrie „Viața Cuvioasei Parascheva” și o trece în sinaxarul Bisericii cu zi de prăznuire la 14 octombrie. Din a doua jumătate a secolului XIV, cultul Sfintei Parascheva trece și la nordul Dunării, în cele trei țări române.

La Târnovo au stat moaștele celei numita Sfânta Parascheva 160 de ani. În anul 1393, căzând Bulgaria sub ocupația turcilor, sfințele ei moaște au fost dăruite pentru puțin timp lui Mircea cel Bătrân, domnul Țării Românești. După trei ani, turcii le-au dat cneghinei Anghelina a Serbiei, care le strămută la Belgrad, unde rămân 125 de ani.

În anul 1521, turcii ocupă și Serbia și iau din nou ostatece moaștele binefăcătoarei noastre, Sfânta Parascheva, pe care le duc în palatul sultanului din Constantinopol. Apoi, sfințele ei moaște sunt răscumpărate de la turci de către Patriarhia Ecumenică cu 12.000 de ducăți de aur și rămân în Catedrala patriarhală din Fanar timp de 120 de ani. În anul 1641, însă, ajungând Patriarhia de Constantinopol datoare la Poarta otomană cu sume mari de bani, ce reprezentau birul anual impus asupra Bisericii, patriarhul Partenie a dăruit moaștele Cuvioasei Sfânta Parascheva, drept recunoștință, domnului Moldovei, Vasile Lupu, care a achitat turcilor toate datoriile patriarhilor de Constantinopol și Ierusalim pe mai mulți ani.

În anul 1641, la 13 iunie, moaștele Preacuvioasei maicii noastre Sfânta Parascheva au ajuns în Iași și au fost așezate cu multă cinste în frumoasa biserică atunci zidită, a Mănăstirii Sfinților Trei Ierarhi. Aici au stat până la 26 decembrie, 1888, când au fost scăpate prin minune de un incendiu. Apoi au fost transferate în noua Catedrală mitropolitană din Iași unde se află și astăzi.

Sfânta Parascheva de la Iași se prăznuiește la 14 octombrie, când se face mare pelerinaj din toată țara.

Întru tine, Maică, cu osârdie s-a mântuit cel după chip; căci luând Crucea, ai urmat lui Hristos; și luptând, ai învățat să nu se uite la trup, căci este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta și cu îngerii se bucură, Preacuvioasă Maică Parascheva, duhul tău.

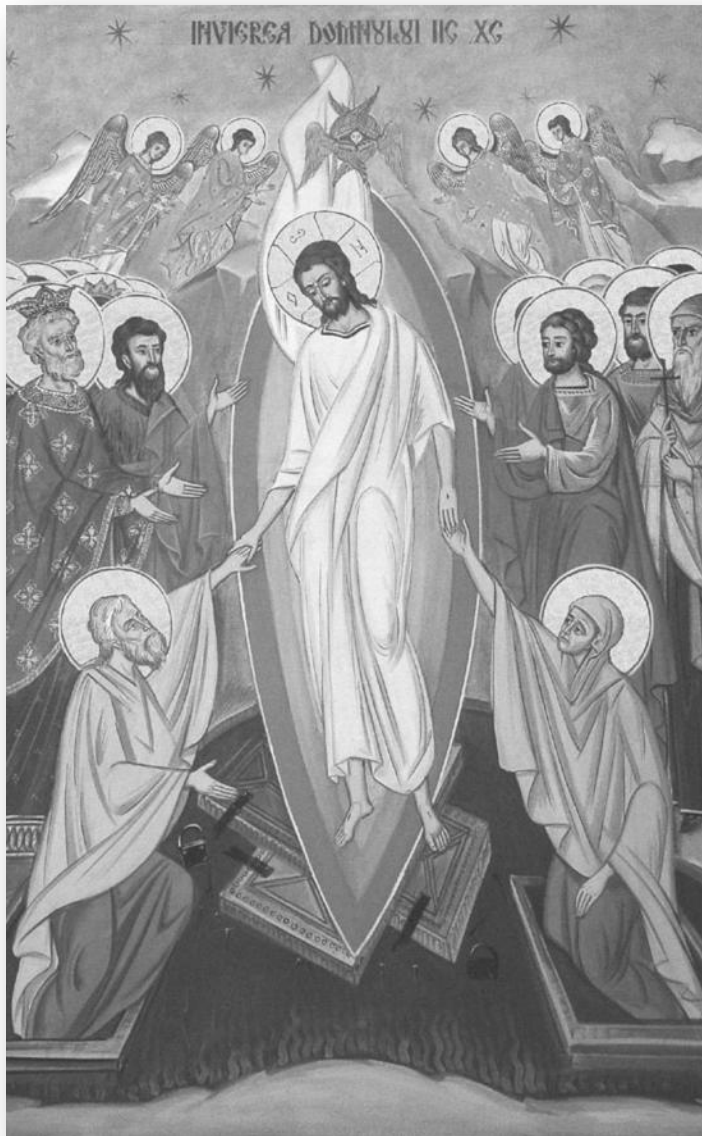

„Dacă moartea ar fi sfârșitul a tot, cei mai în câștig ar fi ticăloșii. Moartea i-ar elibera și de trup și de suflet și de păcate... și tăcerea care s-ar lăsa peste mormintele lor ar fi egală cu a celor care au fost virtuoși.”

Mi-am notat cuvintele de mai sus acum vre-o 20 de ani, când am citit cel mai celebru roman al lui Marin Preda - Cel mai iubit dintre pământeni. Am o mulțime de astfel de notițe „pro memoria” dar aceasta este, de departe, cea care mi-a revenit în minte cel mai des. „Moartea este un fenomen simplu în natură. Doar oamenii îl fac înspăimântător.” – scrie același autor și, deseori, mă întreb cum este posibil să ne amintim atât de rar că suntem muritori, când vedem atât de des oamenii de lângă noi murind.

Chiar și când participăm la o slujbă de înmormântare a cuiva foarte cunoscut, cu care ne întâlnim și vorbim zilnic, ne este foarte greu să ne ducem cu gândul la momentul în care ne vom confrunta și noi cu marea taină a trecerii în veșnicie (nu în neființă, așa cum spun ateii). Chiar dacă suntem distruși sufletește, privim ca la o nenorocire care este destinată doar altora.

Într-una din rugăciunile dimineții este o frază care valorează cel puțin cât un raft de cărți de filozofie: „Doamne, adu-mi aminte de moarte și de umilință”.

Nu insist asupra faptului că, dacă fiecare om ar spune această rugăciune o dată pe zi, lumea asta ar fi mult mai bună. Ne-am aminti zilnic de puținătatea lucrurilor care ne învrăjesc și, în mod sigur nu am mai pune atâta patimă și îndârjire în a lupta pentru ele. Această abordare ar fi una simplistă pentru că s-ar referi doar la o înălțare a noastră pe scara moralei și a etici.

Trebuie privit dincolo de această perspectivă laică și căutată calea spre înălțare spirituală. Trebuie văzut dincolo de moartea care nu va ocoli pe nimeni dintre noi. Ce este dincolo? Slavă Domnului! - a venit Mântuitorul acum cca. 2000 de ani și ne-a spus. Ne-a și arătat! Și ne-a îndemnat să nu privim cu teamă momentul morții, ci cu încredere.

Bucurați-vă! Moartea nu este sfârșitul a tot! Se poate chiar spune că este doar un nou început. Avem dovada: Hristos a înviat!

Să credem asta așa cum credeau primii creștini care, după ce l-au văzut pe Mântuitor înălțându-se la cer, primeau cu atâta seninătate prigoana și moartea.

Într-o lume în care poți muri la 6 luni sau 106 ani, milionar sau sărac lipit, soldat sau împărat, singur sau cu zeci de copii și nepoți, iar liniștea de pe mormintele tuturor este aceeași, rostul vieții noastre pământene nu poate fi decât ÎNVIEREA!

Ioan Dorel Schiopu

☞ Lt.-col. (r) Ion Aldescu - un suflet mare de român ☜

Locotenent – colonel (r) Ion Aldescu este cunoscut și apreciat în lumea cadrelor militare pentru activitatea desfășurată în Valea Jiului sub drapel, în uniforma militară.

În rândurile marelui public, dl. Lt.-col. (r) Ion Aldescu s-a remarcat, mai ales, prin devotamentul și meticulozitatea cu care s-a dedicat studiului istoriei a zonei Valea Jiului dar și a ținuturilor natale. Autor al unor valoroase lucrări de profil, ce impresionează prin acuratețe și detaliu, domnia sa, prin prezentarea destinului unor oameni de-ai locului, prin prezentarea unor fapte petrecute în locuri pe care pășim zilnic, reușește să ne convingă de faptul că istoria poate fi chiar palpabilă.

Remarcabil este și modul în care dl. Lt.-col. (r) Ion Aldescu s-a implicat în acțiunile organizate la inițiativa sau cu sprijinul autorităților locale de omagiere sau comemorare a înaintașilor noștri, cu diferite ocazii.

Lucrările domniei sale, „**Armata română în Valea Jiului**” (Ed. Militară, 2001), „**Istoricul Batalionului 10 Vânători de Munte**” (Ed. Focus, 2005), „**Istoria Bisericii Cuvioasa Parascheva din Bliadari**” (Ed. Focus, 2008), dar și cele aflate în pregătire – referitoare la primăria și școala din comuna natală – constituie un veritabil inventar de oameni și fapte care, pe lângă darul de a dovedi contribuția substanțială a acestor zone la epopeea militară și creștină românească din secolele XVIII - XX, are și menirea de a evidenția trăsături identitare, specifice județelor Hunedoara, Vâlcea și Argeș.

19 Aprilie 2012

*Ioan Dorel Schiopu,
Consilier local mun. Vulcan,
jud. Hunedoara*

